

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 40323

за изменение в частта за разноските

гр. София, 17.10.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
закрито заседание на 17.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **5334** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.176а АПК.

Образувано е на основание постъпила молба от Х. З., гл. юрисконсулт в отдел „ПОПП“ на Столична община, процесуален представител на ответника по делото, с която е поискано изменение на Решение №36512/23.09.2026 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските. В молбата се твърди, че с оглед измененията в разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК в случая съдът е бил длъжен да намали претендираното адвокатско възнаграждение под сочения в Наредба №1 от 09.07.2004 г. за размера на възнагражденията за адвокатска работа размер, предвид ниската фактическа и правна сложност на делото, липсата на доказателствени искания и разглеждането му в едно съдебно заседание.

Насрещните страни, чрез процесуалния им представител адв. К. М., са депозирали отговор на искането с доводи за неговата неоснователност.

Съдът, като прецени молбата и наведените в нея доводи, във връзка със становището на насрещната страна и постановеното решение, приема следното:

Молбата е депозирана в срока по чл.176а, ал.1 АПК и от страна, която има право да иска изменение на акта в частта му за разноските. Решението е постановено на 23.09.2026 г. и същото е необжалваемо. Следователно постъпилата на 28.09.2026 г. молба за неговото изменение в частта на разноските е подадена в срок. Предвид това същата е допустима. Разгледана по същество, молбата е неоснователна по следните съображения:

С Решение №36512/23.09.2026 г., постановено по настоящото дело съдът се е произнесъл по жалбата на Н. В. С. , А. Н. В., Р. П. П., Л. К. Ж., М. С. Н. и Б. С. Л. срещу Заповед за отчуждаване на поземлен имот по реда на глава III от ЗОС №СОА26-РД40-17/19.03.2026 г. на Кмета на СО, като е изменил същата в частта, на определеното равностойно парично обезщетение за отчуждавания имот. При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК за основателно е прието своевременно направеното от процесуалния представител на оспорващите Р. П., Л. Ж. и А. В. искане за присъждане на направените от тях разноски. От представените в тази насока доказателства е прието, че Р. П. е заплатила адвокатски хонорар в размер на 2000 евро, а Л. Ж. –

3600 евро адвокатски хонорар. Заплатеният от А. Н. В., действащ със съгласието на баща ди Н. К. В. адвокатски хонорар е в размер на 1250 евро. Съдът е разгледал и е счел за неоснователно възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатските възнаграждения. Изложени са мотиви, че делото е с материален интерес и за адвокатското възнаграждение е приложима нормата на чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, в каквито именно размери са определени и заплатени възнагражденията.

Видно от протокола от проведеното открито съдебно заседание на 15.09.2026 г., процесуалният представител на ответника е обосновал възражението си за прекомерност на адвокатското възнаграждение с липсата на фактическа и правна сложност на делото и липсата на нови доказателства.

При така установеното съдът счита, че молбата за изменение на решението в частта му за разноските е неоснователна.

Отговорността за разноските в съдебноадминистративното производство е гражданско облигационно отношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено от него - чл. 143 от АПК. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата да плати направените разноски от страната, в чиято полза е решено делото. Отговорността за разноски е обективна (невиновна) и цели репарирание на разноските, направени по делото и възнаграждението на един адвокат. Съгласно чл.78, ал. 1 от ГПК приложим на основание чл.144 от АПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Действащата редакция на чл.78, ал.5 от ГПК, приложима по съдебни административни дела на основание чл.144 АПК, изрично изисква възражението/искането за намаляване поради прекомерност на направените от насрещната страна разноски за заплатеното адвокатско възнаграждение, да е мотивирано и допуска съда да намали адвокатското възнаграждение и под размерите предвидени в Наредба №1 от 09.07.2004 г. за размера на възнагражденията за адвокатска работа, като предвижда, че при преценката за прекомерност съдът прилага съответно критериите за определяне на адвокатските възнаграждения по чл.36, ал.3 от Закона за адвокатурата и правилата за прилагането им, уредени в наредбата по чл.36, ал.4 от същия закон.

Доколкото възражението за прекомерност е обосновано с липсата на фактическа и правна сложност и липсата на събрани нови доказателства, именно по тези критерии следва да се преценява дължимия от ответника размер на адвокатското възнаграждение в случая. В тази връзка съдът приема доводите на ответника за неоснователни. Това е така с оглед предмета на спора и обема на доказателствения материал по делото, което съдържа над 250 листа. Освен това по жалбите на оспорващите, в чиято полза са присъдени разноски, са били образувани две дела, впоследствие обединени в едно производство. С жалбите са били направени доказателствени искания, като е и назначена и приета по делото СТОЕ. Процесуалният представител на оспорващите е изготвил подадените жалби и е участвал в проведените съдебни заседания. Не без значение е и фактът, че оспорването на ИАА е обвързано с преклузивен срок, при което изготвянето на жалбата до съда изисква определена спешност за изготвянето и депозирането ѝ. По тези съображения съдът приема, че в случая не може да се приеме, че са налице твърдяните от молителя основания за намаляване размера на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение. Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размерите по Наредба №1 в случая не е прекомерно и не следва да бъде намалявано.

Предвид изложеното искането за изменение на Решение №36512/23.09.2026 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските се явява неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Доколкото решението, чието изменение се иска, не подлежи на обжалване, няма да подлежи на обжалване и настоящото определение, с оглед разпоредбата на чл.176а, ал.3 АПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл.176а, ал.3 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молба от Х. З., гл. юрисконсулт в отдел „ПОПП“ на Столична община, процесуален представител на ответника по делото, с която е поискано изменение на Решение №36512/23.09.2026 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските.

Определението не подлежи на обжалване.

На основание чл.138, ал.3 АПК на страните да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: